

Pro Tajemství Bible zpracoval tým překladatelů pod vedením Ladislava Hodače.

Jan 14:24b *A slovo, které slyšíte, není moje, ale Otce, který mne poslal.*

The world's Redeemer was equal with God. His authority was as the authority of God. He declared that He had no existence separate from the Father. The authority by which He spoke, and wrought miracles, was expressly His own, yet He assures us that He and the Father are one.... 5BC 1142.2

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1142.2 Vykupitel světa byl rovný Bohu. Jeho autorita byla stejná jako autorita Boha. Prohlásil, že neexistuje odděleně od Otce. Autorita, se kterou hovořil a konal zázraky, byla výhradně Jeho vlastní, přesto nás ujišťuje, že On a Otec jsou jedno....

As Legislator, Jesus exercised the authority of God; His commands and decisions were supported by the Sovereignty of the eternal throne. The glory of the Father was revealed in the Son; Christ made manifest the character of the Father. He was so perfectly connected with God, so completely embraced in His encircling light, that he who had seen the Son, had seen the Father. His voice was as the voice of God (The Review and Herald, January 7, 1890). 5BC 1142.3

5BC – Biblický komentář, 5. svazek 1142.3 Ježíš jako Zákonodárce uplatňoval autoritu Boha; Jeho příkazy a rozhodnutí byly podpořeny Svrchovaností věčného trůnu. Otcova sláva se zjevila v Synu; Kristus zjevil charakter Otce. Byl tak dokonale spojen s Bohem, tak plně obklopen Jeho světlem, že ten, kdo viděl Syna, viděl i Otce. Jeho hlas byl jako hlas Boží (The Review and Herald, 7. ledna 1890).

In all that He did, Christ was co-operating with His Father. Ever He had been careful to make it evident that He did not work independently; it was by faith and prayer that He wrought His miracles. Christ desired all to know His relationship with His Father. DA 536.1

DA – Touha věků 536.1 Ve všem, co Kristus dělal, spolupracoval s Otcem. Vždy si dával záležet na tom, aby bylo zjevné, že nepracuje nezávisle. Zázraky činil vírou a modlitbou. Chtěl, aby všichni znali Jeho vztah k Oci. (srv. TV 341.3)

Jan 11:41-44 ⁴¹ ... Ježíš pozvedl oči vzhůru a řekl: "Otče, děkuji ti, že jsi mne vyslyšel. ⁴²Já jsem věděl, že mne vždycky slyšíš, ale řekl jsem to kvůli zástupu, který tu stojí okolo, aby uvěřili, že ty jsi mne poslal." ⁴³A když to řekl, silným hlasem zvolal: "Lazare, pojď ven!" ⁴⁴Ten, který byl mrtvý, vyšel, ruce i nohy měl svázané pruhý plátna a jeho tvář byla zavinuta šátkem. Ježíš jim řekl: "Rozvažte ho a nechte ho odejít!"

The miracles of Christ for the afflicted and suffering were wrought by the power of God through the ministration of the angels. And it is through Christ, by the ministration of His heavenly messengers, that every blessing comes from God to us. In taking upon Himself humanity, our Saviour unites His interests with those of the fallen sons and daughters of Adam, while through His divinity He grasps the throne of God. And thus Christ is the medium of communication of men with God, and of God with men. DA 143.1

DA – Touha věků 143.1 Zázraky, které Kristus vykonal pro zarmoucené a trpící lidi, činil skrze Boží moc a za přispění andělů. S jejich pomocí k nám skrze Krista přichází veškeré Boží požehnání. Tím, že na sebe Spasitel vzal lidskou podobu, spojil své zájmy se zájmy padlých Adamových dětí. Svým božstvím však zároveň zůstal spojen s Božím trůnem. Kristovým prostřednictvím tak lidé mohou být spojeni s Bohem a Bůh s lidmi. (srv. TV 87.1)

Izaiáš 61:1 *Duch Panovníka Hospodina je na mně, protože mne Hospodin pomazal. Poslal mne přinášet radostnou novinu pokorným, ovázat rány zlomeným v srdci, vyhlásit zajatcům propuštění a vězňům otevření žaláře.*

It is from the Father's heart that the streams of divine compassion, manifest in Christ, flow out to the children of men. Jesus, the tender, pitying Saviour, was God "manifest in the flesh." 1 Timothy 3:16. SC 12.2

SC – Cesta ke Kristu 12.2 Zjevení v Kristu se z Otcova srdce vylévají proudy božského slitování na každého člověka. Ježíš, milosrdný a laskavý Spasitel, je Bohem, který *"byl zjeven v těle"* (**1. Timoteovi 3,16**). (srv. CK 9.4)

No other life was ever so crowded with labor and responsibility as was that of Jesus; yet how often He was found in prayer! How constant was His communion with God! Again and again in the history of His earthly life are found records such as these: "Rising up a great while before day, He went out, and departed into a solitary place, and there prayed." "Great multitudes came together to hear, and to be healed by Him of their infirmities. And He withdrew Himself into the wilderness, and prayed." "And it came to pass in those days, that He went out into a mountain to pray, and continued all night in prayer to God." Mark 1:35; Luke 5:15, 16; 6:12. DA 362.3

DA – Touha věků 362.3 Nikdo neměl v životě tolik práce a zodpovědnosti jako Ježíš. A jak často se modlil! Udržoval neustálé spojení s Bohem. Znovu a znovu o něm čteme: **Marek 1,35** *"Časně ráno, ještě za tmy, vstal a vyšel ven; odešel na opuštěné místo a tam se modlil."* **Lukáš 5,15.16** *"¹⁵...scházely se velké zástupy, aby naslouchaly a byly uzdravovány ze svých nemocí. ¹⁶On se však uchyloval na pustá místa a modlil se."* **Lukáš 6,12** *"Stalo se v těch dnech, že vyšel na horu, aby se pomodlil. A celou noc strávil v modlitbě Boží [k Bohu]."* (srv. TV 230.5)

In a life wholly devoted to the good of others, the Saviour found it necessary to withdraw from the thoroughfares of travel and from the throng that followed Him day after day. He must turn aside from a life of ceaseless activity and contact with human needs, to seek retirement and unbroken communion with His Father. As one with us, a sharer in our needs and weaknesses, He was wholly dependent upon God, and in the secret place of prayer He sought divine strength, that He might go forth braced for duty and trial. In a world of sin Jesus endured struggles and torture of soul. In communion with God He could unburden the sorrows that were crushing Him. Here He found comfort and joy. DA 362.4

DA – Touha věků 362.4 Spasitel zasvětil celý svůj život službě lidem, a přesto cítil potřebu vzdálit se od rušných cest a od zástupů, které za Ním každý den přicházely. Musel přerušit svoji práci pro druhé, vyhledat klidné místo a ztišit se v ničím nerušeném společenství se svým Otcem. Ježíš žil jako jeden z nás, zakusil naše potřeby i naši slabost. Byl zcela závislý na Bohu. Na modlitbách v ústraní prosil o Boží sílu, aby mohl splnit své poslání a obstát ve zkoušce. Ve světě hříchu Ježíš trpělivě snášel všechny boje

a niterná muka. Ve společenství s Bohem nalézal útěchu a radost a odkládal vše, co jej tížilo a trá pilo. (srv. TV 231.1)

In Christ the cry of humanity reached the Father of infinite pity. As a man He supplicated the throne of God till His humanity was charged with a heavenly current that should connect humanity with divinity. Through continual communion He received life from God, that He might impart life to the world. His experience is to be ours. DA 363.1

DA – Touha věků 363.1 Volání lidstva se v Kristu dostávalo k nekonečně milosrdnému Otci. Ježíš jako člověk pokorně prosil před Božím trůnem, dokud Jeho lidství neprostoupil nebeský proud, který spojoval lidství s božstvím. Skrze neustálé společenství s Bohem přijímal od Boha život, aby ho mohl dávat světu. Totéž máme dělat i my. (srv. TV 231.2)

“Come ye yourselves apart,” He bids us. If we would give heed to His word, we should be stronger and more useful. DA 363.2

DA – Touha věků 363.2 Vybízí nás: “Pojďte stranou.” Kdybychom se Jeho slovy řídili, byli bychom silnější a užitečnější. (srv. TV 231.3)

The same power that Christ exercised when He walked visibly among men is in His word. It was by His word that Jesus healed disease and cast out demons; by His word He stilled the sea and raised the dead, and the people bore witness that His word was with power. MH 122.1

MH – Život naplněný pokojem 122.1 Stejná moc, kterou Kristus používal, když chodil mezi lidmi, je i v Jeho slově. Svým slovem Ježíš léčil nemoci a vyháněl demony. Svým slovem utišil jezero a křísil mrtvé. Lidé byli svědky toho, že Jeho slovo má moc. (srv. ZNP 55.1)

Marek 4:35-41 ³⁵Toho dne, když nastal večer, jim říká: “Přeplavme se na druhou stranu.” ³⁶Opustili zástup a vzali ho v té lodi, v níž byl; byly s ním také jiné lodě. ³⁷Tu nastala veliká větrná bouře a vlny se přelévaly do lodě, takže se loď již naplňovala. ³⁸A on spal na zádi na podušce. Vzbudili ho a řekli mu: “Učíteli, nezajímá tě, že hyneme?” ³⁹Probudil se, pohrozil větru a řekl moři: “Mlč, buď zticha!” A vítr přestal a nastal úplný klid. ⁴⁰Řekl jim: “Proč jste [tak] ustrašení? Ještě nemáte víru?” ⁴¹Padla na ně veliká bázeň a říkali jeden druhému: “Kdo to tedy je, že ho poslouchají i vítr i moře?”

When Jesus was awakened to meet the storm, He was in perfect peace. There was no trace of fear in word or look, for no fear was in His heart. But He rested not in the possession of almighty power. It was not as the “Master of earth and sea and sky” that He reposed in quiet. That power He had laid down, and He says, “I can of Mine own self do nothing.” John 5:30. He trusted in the Father's might. It was in faith—faith in God's love and care—that Jesus rested, and the power of that word which stilled the storm was the power of God. DA 336.1

DA – Touha věků 336.1 Když se Ježíš probudil a viděl bouři, byl naprosto klidný. V Jeho slovech ani v Jeho pohledu nebyl náznak strachu, protože žádný nepocítoval. Jeho klid však nevyplýval z vědomí, že má v rukou všechnu moc. Neodpočíval jako “Pán nebe, země i moře”. Této moci se vzdal. Vždyť řekl: **Jan 5,30** “Já sám od sebe nemohu dělat nic.” Spoléhal se na moc svého Otce. Ježíš byl pevně zakotven ve víře v Boží lásku a cele se odevzdal do Otcovy péče. Moc slov, která utišila bouři, byla mocí Boží. (srv. TV 213.9)

As Jesus rested by faith in the Father's care, so we are to rest in the care of our Saviour. If the disciples had trusted in Him, they would have been kept in peace. Their fear in the time of danger revealed their unbelief. In their efforts to save themselves, they forgot Jesus; and it was only when, in despair of self-dependence, they turned to Him that He could give them help. DA 336.2

DA – Touha věků 336.2 Stejně jako se Ježíš vírou spoléhal na svého Otce, máme i my plně důvěřovat svému Spasiteli. Kdyby byli učedníci pevně věřili v Krista, mohli zůstat v klidu. Strach, kterému v nebezpečí propadli, odhalil jejich nevíru. Ve snaze zachránit sami sebe na Ježíše úplně zapomněli. On jim však mohl pomoci až ve chvíli, kdy se v zoufalství přestali spoléhat na vlastní síly a obrátili se k Němu. (srv. TV 214.1)